

Getuigenis door Roos van der Lint van de performances:
Serge Delbruyère “build it & they will cum”,
Peter Baren “FLEET OF ARKS (Under The Arches Of Societies)”,
15 november 2009, onderdeel van de conferentie “The manifold (after) lives of
performance” in samenwerking met STUK Kunstencentrum

What's your angle, boy?

Bij binnenkomst in een lege zaal van theater Frascati schop ik iets omver. Een plastic Madonna gevuld met wijdwater schuift over de houten vloer. Snel zet ik het maagdelijke wezen weer overeind. Op een tafel in de hoek van de zaal ligt een stapel dvd's met zinnenprikkelende titels als *Transylvania Trailer Trannies*. De hoes van de dvd *Dude, where's my wristwatch?* staat voor het leven op mijn netvlies gebrand. Een avond met de Vlaamse kunstenaar, schrijver en dichter Serge Delbruyère over pornoregisseur Trent Tepezsz, beter bekend als 'Baron of the Bowel' of 'Count of Cum'. Kunst voor het volk.

Op een videoscherm zien we een pan aardappelen koken, een blonde slanke vrouw in de zaal steekt van wal. 'I am Eva, and I am not an actor', zegt ze heupwiegend. Van de aardappelen leidt de camera naar een badkamer, waar Serge Delbruyère naakt in bad ligt, zijn hoofd onder water. Naar lucht happend vertelt hij ons over Tepezsz, pakt een scheermesje en begint zijn borst te scheren. 'It is all in your head', zegt Eva.

In de zaal licht Delbruyère zijn obsessie met porno toe. Het begon al toen hij jong was en het een sport vond om tegelijkertijd met een acteur klaar te komen. De truc ligt verscholen in het bespelen van het medium, het voor- en achteruit spoelen van de video. De obsessie met Tepezsz' films in het bijzonder lijkt voort te komen uit de plastische cameravoering. Hij gaat er van achter in, maar dit zie je van voren. "Then he was mouthfucking her, and for some reason I came."

Voor een theoretisch intermezzo neemt Delbruyère plaats achter een lessenaar. Met zijn rechterhand, die zojuist mijn hand nog schudde, in zijn kruis, verkondigt hij het woord der pornografische verlichting. Zijn lichaam is verscholen achter een spiegel en zo ben ik intiemer dan mij lief is bij deze daad betrokken. Hij orakelt over Giorgio Agambens klasseloze maatschappij. Immers, in penetratie staan we samen. Porno bevrijdt ons van het narratief, hoewel we moeilijk loskomen van het kamermeisje en de loodgieter. "Now Marx is out of the window", kreunt hij, "and look at Plato." Hoewel de helft van de inhoud me ontgaat, is deze postmoderne semantiek van de pornografie een genot om naar te luisteren. Als goeroe van de *porn lingo* komen praktijken als de 'ass and titties' test en de 'testdrive' aan bod. Een ongeschikte vagina: "Imagine a raw steak laying in the sun."

Door middel van een uitvoerige correspondentie wist Delbruyère de vreemd genoeg schuchtere Tepezsz tot een interview te verleiden, en het resultaat klinkt nu door de ruimte: "What's your angle, boy?", vraagt een stem met zuidelijk accent. "Are you an actor?" Goede vraag. Met één been in de realiteit, en minstens één been daarbuiten, is het narratief verloren. Van de hedendaagse porno, maar ook van deze performance. Delbruyère is zichtbaar aanwezig als kunstenaar, maar niet als acteur; wij als getuigen, maar niet als publiek. En wat komt hiervoor in de plaats? Na twee uur Delbruyère gonst mijn hoofd van de pikante poëzie. 'Steaming hot piss through guzzling throats', klinkt mij als 'brede rivieren, traag door oneindig laagland' in de oren.

De aardappels zijn gaar. Delbruyère bouwt er een aardappelschrijn van, plant er een PlayMobil indiaan bovenop en zet er een religieus speeldoesje naast. Als pelgrims drommen horden PlayMobilpoppetjes samen, sommigen in penibele posities met klodders wit op hun hoofd. In de zaal eindigen we met het lied 'Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder. Niet zonder ons.' We kwamen allemaal samen, maar in dit kookprogramma voor de dichtkunst bracht Delbruyère mij tot vooral literaire hoogtepunten.

Zonder gesproken taal maar niet minder prikkelend is het optreden van de Nederlandse kunstenaar Peter Baren later deze avond in hetzelfde vertrek. Luid zoemende klanken leiden naar een mistige kamer. Een naakte figuur met vershoudfolie om billen en borsten jogt op haar plaats. Ze is besmeerd met een donker plakkerig goedje.

Het ruikt naar Maggi. Eén voor één leidt Baren nog drie figuren het vertrek in. De hoofden gaan schuil onder bivakmuts of Palestijnse doek. Een lichaam met uitgestrekte armen draait in het rond. 'Wailing Wall' staat op een arm geschreven. Een ander draagt zilveren schijven om de polsen. Als de zon, middelpunt van alles, toont ze de omwentelingen van hemellichamen.

In driftige halen met veel gekras krijgt Baren teksten op de vloer, in cirkels om de lichamen heen. Als middelpunt van zijn microkosmos dragen deze nu woorden als 'Hope, Hope, Hope', 'Retreat' en 'Resocialize' uit. De boodschap doet me aan Tepesz denken.

'And the Gods made love' kalkt Baren voor onze voeten. De goden bedreven de liefde; Hera's verspilde melk maakte dat Hercules de Melkweg creëerde. Waar Delbruyère verwarring zaait, brengt Baren kosmische extase. De lichamen draaien, mijn lichaam staat stil. Toch ben ik deel van dit sterrenstelsel, en begeef mij tenslotte tussen de anderen. Het joggende lichaam krijgt het zwaar, en glijdt uit over de stroperige massa die van haar af is gedropen. Dan komt Baren zijn figuren één voor één weer halen, en leidt ze aan hun heupen de mist in. De joggende vrouw draagt hij in zijn armen het toneel af. De mist lost op, het geluid ebt weg. Baren komt terug met een dweil, en wist de sporen van de performance uit. Om nooit meer in deze vorm te verschijnen. 'Thanks for cumming' waren de laatste woorden van Delbruyères performance. *Any time*. Ik ben getuige van deze avond, getuige van een crime passionel, waarvan ik het script niet graag zou willen herlezen.